

Estimats diocesans:

Quan l'any 1300 el papa Bonifaci VIII va decretar la celebració en tota l'Església d'un any jubilar cada cent anys, els nostres avantpassats el van viure amb alegria i es van reunir en l'única catedral d'aleshores -la que ara anomenem Seu Vella- per donar glòria a Déu i manifestar la seva presència enmig del seu poble. No sabem quina mena de comunicació rebien les altres diòcesis, a part de la de Roma, ni com van ser les celebracions del Jubileu, però segur que, comptant amb les limitades condicions d'aquell moment, devien ser un motiu d'oració i reflexió de tota la comunitat cristiana. Sempre hi ha la mateixa pretensió de qui convoca el Jubileu: presentar la unitat del poble cristià al voltant de la persona de Crist i en comunió amb Ell per sol·licitar el perdó dels pecats i començar una nova vida. Com avui. Es recorda i s'expressa l'experiència del poble jueu com es narra al capítol 25 del llibre del Levític, on es parla de la terra (compravenda, provisionalitat), de les collites, de la conversió personal i comunitària, del perdó i de la misericòrdia de Déu, del perdó als germans. En allò fonamental el sentit jubilar no ha canviat pràcticament gens. Com és natural, hi ha hagut una evolució en les condicions ambientals i culturals de la nostra societat que influeixen necessàriament en el comportament dels creients. Cal no oblidar la dimensió crítica de la nostra fe davant de la pluralitat de pensaments i ideologies que hi ha hagut al llarg de la història.

En el cas de la nostra diòcesi volem traçar un fil imaginari amb els nostres avantpassats del segle XIV i celebrar una jornada singular del Jubileu a la Seu Vella: s'esdevindrà el segon diumenge de Quaresma, 16 de març, al matí. Tots hi esteu convidats. El lloc té un ressò especial per a la nostra ciutat. És un símbol molt estimat per tothom i, des de fa molts anys, residència del bisbe de la diòcesi que pasturava el ramat del Senyor en aquestes terres. Molts haureu vist una composició pictòrica, situada a l'Edat mitjana, on apareix el turó coronat per la magnífica obra arquitectònica de la Seu amb el seu impressionant campanar com si dominés amb la vista tot el pla de Lleida i, al seu voltant, un conjunt de cases distribuïdes entremig de carrers i places, on vivien, treballaven, celebraven les seves festes i resaven els seus habitants. Amb el seu record, el nostre reconeixement i gratitud. Ells ens van transmetre la laboriositat, l'afany de superació i la fe cristiana. Han passat més de 700 anys i devem molt als lleidatans d'aquella centúria. Per descomptat, també als de totes les generacions anteriors a la nostra. Tenim les característiques com a societat que s'han forjat amb el pas del temps i ens sentim orgullosos dels nostres costums, de l'especial sensibilitat com a poble i de la manera de relacionar-nos amb els qui arriben. Malgrat els aspectes positius acceptem les conseqüents revisions i purificació del negatiu que arrosseguem.

L'objectiu més important d'aquest comentari és reiterar la invitació als membres de la diòcesi a participar en aquest esdeveniment. Vam explicar el projecte a principi de curs, vam reflexionar-hi al Consell presbiteral i al de Pastoral, hi ha hagut una carta a tots els laics, religiosos i sacerdots i s'ha constituït una comissió preparatòria que ens donarà els detalls i concrecions de l'acte pel que fa al desplaçament, litúrgia i cants, fullet explicatiu i ocupació de l'espai a l'interior de la mateixa catedral. Serà, sens dubte, una bona ajuda per a tothom.

Als qui no hi puguin assistir els demano oracions per tres motius, gradualment més importants: per la celebració d'aquest dia, per la nostra diòcesi i per la nostra Església, l'acompanyament i l'orientació de la qual pel papa Francesc ens omple de satisfacció i gratitud.

Amb el meu afecte i benedicció,

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida.

Queridos diocesanos:

Cuando el año 1300 el papa Bonifacio VIII dispuso la celebración de un año jubilar cada cien años para toda la Iglesia, nuestros antepasados lo vivieron con alegría en la única catedral existente entonces y se reunieron en la llamada ahora Seu Vella para dar gloria a Dios y para manifestar su presencia en medio de su pueblo. No hemos averiguado qué tipo de comunicación recibirían las otras diócesis, aparte de la de Roma, ni cómo fueron las celebraciones con tal fin pero seguro que, contando con las limitadas condiciones de aquel momento, sería motivo de oración y reflexión para toda la comunidad cristiana. Además de esto siempre aparece la misma pretensión de quien convoca el Jubileo: presentar la unidad del pueblo cristiano, alrededor de la persona de Cristo y en comunión con Él para solicitar el perdón de los pecados y empezar una vida nueva. Como ahora. Se recuerda y expresa la experiencia del pueblo judío como queda narrado en el capítulo 25 del libro del Levítico donde se habla de la tierra (compra-venta, provisionalidad), de las cosechas, de la conversión personal y comunitaria, del perdón y de la misericordia de Dios, del perdón a los hermanos. En lo fundamental del sentido jubilar no ha cambiado prácticamente nada. Como es natural ha habido una evolución en las condiciones ambientales y culturales de nuestra sociedad que influyen necesariamente en el comportamiento de los creyentes. No olvidamos la dimensión crítica de nuestra fe frente a la pluralidad de pensamientos e ideologías habidas a lo largo de la historia.

En el caso de nuestra diócesis queremos trazar un hilo imaginario con nuestros antepasados del siglo XIV y celebrar una jornada especial del Jubileo en la Seu Vella: tendrá lugar **el segundo domingo de Cuaresma, 16 de marzo, por la mañana**. Todos estáis invitados a participar. El lugar tiene una resonancia especial para nuestra ciudad. Es un emblema muy querido por todos y, desde hace muchos años, residencia del obispo de la diócesis que pastoreaba la grey del Señor en estas tierras. Muchos habréis visto una composición pictórica, situada en la Edad Media, en el que aparece el montículo coronado por la magnífica obra arquitectónica de la Seu con su impresionante torre como dominando con la vista todo el llano de Lleida. Alrededor de la Seu una aglomeración de casas distribuidas entre medio de calles y plazas, donde vivían, trabajaban, celebraban sus fiestas y rezaban los habitantes de esta ciudad. Con su recuerdo, nuestro reconocimiento y gratitud. Ellos nos transmitieron la laboriosidad, el afán de superación y la fe cristiana. Han pasado más de 700 años y debemos mucho a todos los lleidatans de aquella centuria. Por supuesto a los de todas las generaciones anteriores a la nuestra. Tenemos las características como sociedad que se han fraguado con el paso de los tiempos y nos sentimos orgullosos de nuestras costumbres, de la especial sensibilidad como pueblo y del modo de relacionarnos con los que llegan. A pesar de los aspectos positivos aceptamos las consiguientes revisiones y purificación de lo negativo que arrastramos.

El aspecto más importante de este comentario es reiterar la invitación a todos los miembros de la diócesis a participar en este acontecimiento. Explicamos el proyecto a principio de curso, hubo una reflexión en el Consejo presbiteral y en el de Pastoral, ha habido una carta a todos los laicos, religiosos y sacerdotes y se ha constituido una comisión preparatoria que nos dará los detalles y concreciones del acto en cuanto a desplazamiento, liturgia y cantos, folleto explicativo y ocupación del espacio en el interior de la misma catedral. Será, sin duda, una buena ayuda para todos.

A quienes no puedan asistir les ruego oraciones por tres motivos, gradualmente más importantes, la celebración de ese día, nuestra diócesis y, nuestra Iglesia cuyo acompañamiento y orientación del papa Francisco nos llena de satisfacción y gratitud.

Con mi afecto y bendición

Salvador Giménez, obispo de Lleida